

В темних горах, при окопах, у болоті,  
там зійшлися два вояки по роботі.  
Не зійшлися, тільки впали край дороги,  
поранені — сей у плечі, той — у ноги.

Один стогне: "Тату милий, мамо рідна!"  
Другий плаче: "Діти ліббі, жінко бідная  
Подивився сей на того довго, тихо,—  
здивувала рідна мова, спільне лихо.

"Поможіть мені, земляче, рідний брате!  
Не по волі я загнався у Карпати..."  
"Я поможу, милий гостю з України!  
Чей по волі не бажав ти нам руїни!..."

Б'ють гармати на добраніч, стогнуть гори,  
Звір лісами утікає в темні звори.  
Два вояки завивають свої рани,  
споминають і родину, і кайдани:

"От звела нас люта доля раз докупи,  
не у гості, тільки в полі, тут, де трупи...  
Виріс, брате, я далеко — у Полтаві,  
а загину у Карпатах на мураві..."

Другий каже: "Горе, брате, нам, нещасним,  
нашим людям, нашим нивам, горам красним,  
та найтяжче наше горе — люта сила,  
що з братів та воріженьків поробила.

Та не плачмо, бо віджити ми ще годні;  
вилічимо свої рани і народні;  
кров пролита не пропаде, зродить нива —  
буде, буде Україна ще щаслива!"

